

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΠΟΡΝΗΣ

Θάνατο ἓνα βράδυ πού οἱ ψυχές ἀπ' τὸν βορρῆνὰ θὰ φρίσσουν
σίντας τὰ μπλάβα βλέφαρα τῆς Πόρνης. μ' ἀγωνία,
μέσ' στήν ἀγκάλη τοῦ στερονοῦ ἔραστοῦ της, — ὦ εἰρωνεία! —
σ' ἓναν σπασμὸ σπαραχτικὸ γιὰ πάντα θὰ σφαλίσουν!

Οἱ ἄλλες οἱ Πόρνες, ἔντρομες τὸν Θάνατο ὡς γροικήσουν,
θὰ τρέξουνε μισόγυμνες στήν κάμαρα τὴν κοῦρα.
κι' ἀφοῦ γιὰ λίγο σκούξουνε, βουβές, τὴν « Ἐργασίαν
τὴν διακοπεῖσαν πρὸς στιγμήν » ... θὰ πᾶν νὰ συνεχίσουν!

— Μόνη της τότε ἡ γρηὰ Μαντόμ, σὰν μιὰ στυγνὴ Εἰμαρμένη,
μὲ τὴ βαθύχροη ρόμπα της ὡς τὰ μηροῖα συρμένη,
μὲ μι' ἀκαθόριστη ματι' τὸ πτωμα θ' ἀντικρίζη.

— Καὶ στὴ γωνιά, κάποια χλωμή, θλιμένη, Παραγία,
(θὲς ἀπὸ κάποια σύμπτωση, θὲς ἀπ' τὴν ὑγρασία)
μέσα στὸ φῶς τὸ ζοφερὸ τῆς τρώγλης ... θὰ δακρῶζη! ...

(Ἀπὸ τὸ « ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΖΩΗΣ »)

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Σὲ ξαναβλέπω ... πόση διαφορὰ!
ποῦν' ὁ καιρὸς π' ἀντάμα εἶχαμε ἀπλώσει
τῆς νεότητος τὰ πρωτόβγαλα φτερὰ
καὶ τίς μικρὲς καρδιές μας εἶχε ἐνώσει

ἡ πρώτη ἀγάπη τόσο τρυφερά.
Φιλόδοξη κινήγησα στὴ γνώση
νὰ βρῶ μιὰ τάχα ἀνώτερη χαρὰ
κι' ἀσώτεψα ὅτι ὥραϊο μοῦχες δώσει.

Ἐσὺ σ' ἓνα χωριάτικο σπιτάκι
μὲ μιὰ γυναῖκα ἀπλῆ κι' ἓνα παιδάκι
μπήκες νωρὸς σὲ σίγουρο λιμάνι.

Μὰ ἐγὼ γιὰ τίς χαρὲς αὐτὲς ἀνάξια
πῶς λαχταρῶ τὴ μαύρη μου μονάξια
λίγη στοργὴ νὰρχόταν νὰ γλυκάνη!